

Frk. Mohn tav hertil, og et Øjeblik efter rejste hun sig. Men da hun havde staaet lidt, satte hun sig igen og spurgte, om Susse stadig intet havde hørt om, hvem Manden var, der sprang ud efter hende den Aften, da hun blev bragt til Hospitalet.

Det gav et lille Ryk i Susse. Hun saae forlegent ud til Siden.

»Næ — han har jo ikke meldt sig. Det er underligt nok. For han var jo da sikker paa at faa Redningsmedaljen. Det sagde ogsaa A B D.«

»Hvem?«

»Det er en af de Herrer fra Pressen, som var her før. Han taler med saa mange af dem oppe i Ministeriet. Og jeg tror nok, Kongen kender mig. Han har hørt mig engang, da han var Prins.«

»Har De aldrig tænkt Dem, at det kunde være Pastor Vestrup?«

Susse var nær kommen til at le midt i sin Højtidelighed.

»Præsten? Hvor kommer De dog paa det, Frøken?«

»De har fortalt mig — men det husker De maaske ikke — at De var paa Vej til ham den Aften. Og han bor vist der i Nærheden. Pastor Vestrup var, saa vidt jeg erindrer, ogsaa den første, der kom til Dem her paa Hospitalet, da De fik Lov til at modtage Besøg.«